

Bihari Csilla Rozália

AMBIVALENCIA

valami titkos indulatba fojtom magam
azt akarom hogy ne lásd azt akarom vedd észre
azt akarom hogy ne mondd ki
azt akarom hogy nyaggass vele
azt akarom hogy ne létezz
minden porcikád izzik belül
túl hangos minden levegővételed
azt akarom hogy örök legyél
és könnyű elmúlás mint a
csendben hamvadó cigarettacsikk
légy egy be nem teljesíthető jövő
egy elfogadható elképzelés
egy pofátlan szagató hátatfordítás
azt akarom hogy sós ízű
megkönnyebbülésként gördülj le arcomon
legyél csak az én mosolyom az édesen meleg
egy kerek zárójel amiben elbújhatok
azt akarom hogy csak velem kapcsolódj ki és be
légy az első dal amit énekelni tanultam
az első horzsolások a térdeimen
te légy a férficipő a polcomon és
a bizsergő parfümfolt a párnahuzatban
amit vonakodva mosok ki
légy a legönzőbb valóm és alvó arcom
a legbizalmasabb barátom ha kell
szabadság légy és a nélküled soha
légy egy ismétlődő meglepetés
egy hétköznapi jelentő csoda

ANYAI ÖRÖKSÉG

a fürdőkádban feloldódik az est
piros fali csempére csapódik le a gőz
összegyűl és lefolyik ez a meztelen
nyárvégi körforgás ez az augusztus
nő vagyok nézem magam
tökéletlen bőröm alámerítem
megszépülök a homályos víztörésben
és mindig új hibát találok nő vagyok
a büszke mosoly gyerekkori térdhorzsolás
hegek és bőrhibák emlékkacajok
egyszerre szépülök és csúnyulok a gőzben
mert test vagyok csupán fiatal múlandóság
sosem festettem magam talán mert
anyám sem festette magát és szép maradt
egyre szebbé ért benne az idő
hamar rájöttem hogy csak a szemem
örököltem tőle hiába néztem magunkat
nem lett kicsi pimasz orrom falatnyi
homlokom és vékony arcom mint neki
végignézek magamon kívülről minden
az apámé a hajtövektől a lábujjakig
ezredszerre játszom ezt a leltárt hiába
talpak a párás csempén lábszárak nyújtva
nő vagyok nézem magam ahogyan
apró gyöngyök sokasodnak a bőrömön
aztán rájövök visszafele kezdem olvasni
a lábszáraktól indulok és számolom
három nyíló ipszilon a test a nő az én
ez az örökség ami anyámtól enyém

ANYÁM SZEMÉBEN

Én láttam anyám szemében a hegyeket,
S hogy végtelenek és magtalanok.
A tengerek tükrében valami önző,
Meddő állapot ringott, s benne
a csillagok is egyre kisebbre nőttek.
Az ég már csak helyenként takarta a földet,
de pupillája egyre hízott, a világot nyelte lassan.
Körülötte kezek ágaztak a zöld íriszfalban,
És nőtt a tó fekete tükrén három hús-vér ember,
Aki miatt égbe zuhant a hegylánc s a tenger.

DATIVUS

valami történik az állomástól a főtérig
valami amit olyan intenzitással élsz meg
hogy az agyad legszívesebben az elfojtás
legmélyebb fészkeibe tuszkolná
de a hirtelen bevágott fékvinnyogás
visszaránt a borús áprilisi gyalogátjáróra
zöld most is zöld neked zöldreanazöldrevana
az átjáró közepén állsz és kényszerítéd magad
hogy a lélekjelenléted anélkül szerezd vissza
hogy rátennéd a motorháztetőre a két tenyered
mert könnyen lehet hogy a benned túlpörgött
motor az indulat felrobbantaná az autót
inkább nem nézel szembe a sofőrrel
neme ennek is barom mint a másiknak
inkább elbagatellizálod és zöldreanazöldrevana
átmész és közben hangosan rappeled rá
nemtaposom nemtaposom le a kapotáját
megszabadulhatnál tőle itt és most
mondjuk ha a gondolatot behullajtanád

valamelyik frissen bontott sírba s
mint éhes tátott száj úgy nyelné el a
föld valamelyik alsóbb rétege leöblítve
az áprilisi esővel aztán újra befödnek mert
zöld és ha te nem is de ez a zöld fájdalom
már biztosan üdvözül lélegzik valami
földöntúli megvalósulásban angyalsikoly
te pedig légszomjasan visszanéznéd a toronyból
ahogy tizenöt perccel ezelőtt még időben
megragadtad a rózsaszín barbis hátizsákot
és a biciklisáv biztonságos szigetére mentetted
a két gesztenyebarna hajfonat sűrű szempillák
gyűszű-száj ahogy nagymama mondaná
a túlsó parton zöldrevana jelzőlámpa festve
az embernek néha magától mozdul a teste
egy angyal kapaszkodott görcsösen a derekadba
szorított remegett Isten bárányai élve is szépek
túlpörgetett motorok és túlfűtött zöldek

MERT TE NEM NÉZEL HARRY POTTERT

tudod néha nem találnak a szavak
nem direkt nem keresem őket ilyenkor
legszívesebben csak hallgatnám
a háttérzajba olvadó lélegzetvételeid
a vonal másik végéről mint egy idegen
galaxis lebegtető berezgő zenéjét
ilyenkor mindig arra várok hogy a telefon
mint valami zsupszkulcs idevarácsoljon
de ezt soha nem említettem neked
mert te nem nézel Harry Pottert
ez a csend sosem tart soká mégis
úgy feszít mint az üres örökkévalóság
mert engem nem találnak a szavak
és te nem nézel Harry Pottert

TUDÁSHASADÁS

Mert nem a híd, és nem a folyó, hanem
a kettő közötti léleküres tér az, ami húz.
Ez egy féreglyuk a Szamos fölött, hiába tagadod.
Te átvezetsz és összekötsz, de igazából
rejtélyes cseneddel kecsegtetsz.
Várod, hogy megálljak egy pillanatra, hogy
tekintetemmel szétválasszam a fekete folyást
és felrobbantsalak, és minden sejtemmel szeresselek.

Mert nem a kovácsoltvas karzat érintése,
és nem a beszippantó tükröződés,
hanem az elrugaszkodás pillanata az,
amikor visszavonhatatlanul elkötelezed magad.

Éreztelek. Hiába súgysz mindig édes,
értelmetlen szavakat vonzó férfihangon,
mert felismertelek, és ettől fogva
az alárendeltem lettél. Tudom, ki vagy!

Mert üknagyanyámat is csak az Olt szerette,
és a híd, amiről...
Fehér lepedője egy darabja beakadt a karfába,
és lehasadt. Ennyit hagyott maga után:
a felgyújtott hűségét, üres szemű árvákat
és egy koszosfehér lepedődarabot, a hidak vonzását,
a szerelem végleteit.
Tudom, ki vagy.

...ET LABORA

ruhát teregetsz esti harangszóra
kapucsukódásból jelentést veszel
gépiesen mozogsz szökik az óra
homlokodra lágycsíkot meszel
és összezseng sokfajta isten
csattog rá ostor és csorda kongat
versre kattog e kánon itt benn
predestinált este idill szombat

Ecce Homo (1985, bronz)